

Sygn. akt VU 3052/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Główczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Legnicy

sprawy z wniosku R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 2 października 2014 roku

znak (...)

zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 2 października 2014 roku, znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy R. W. od dnia 01 września 2014 roku prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sygn. akt VU 3052/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 02 października 2014 r. odmówił przyznania R. W. przyznania emerytury. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy zacytował treść art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), po czym stwierdził, iż odmawia prawa do emerytury ponieważ wnioskodawca po raz pierwszy wystąpił z wnioskiem o emeryturę przed 01 stycznia 2009 r., a świadczenie o symbolu (...) ma przyznane od 01 lutego 1996 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji R. W. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury obliczonej na zasadach określonych art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu wskazał, że jest emerytem urodzonym przed 1949 r. i pobiera emeryturę według starego systemu. Emerytura na nowych zasadach winna być mu przyznana gdyż kontynuował i nadal kontynuuje pracę. Ubezpieczony powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 04 lipca 2013 r., sygn. akt II UZP 4/13.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wskazał, że wnioskodawca jest uprawniony do trzech emerytur, przyznanych decyzjami z dnia 05 lipca 1996 r. (od 01 lutego 1996 r.), 27 lutego 2006 r. (od 01 lutego 2006 r.) i z dnia 24 marca 2011 r. (od 01 lutego 2011

r.). Obecnie wypłacana jest emerytura przyznana decyzją z dnia 27 lutego 2006 r. jako świadczenie najkorzystniejsze. W związku ze złożeniem wniosku o emeryturę przed 01 stycznia 2009 r. prawo do emerytury z zastosowaniem art. 55 ustawy emerytalnej wnioskodawcy nie przysługuje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. W. wiek 65 lat życia ukończył w dniu (...). Wnioskodawca jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. w P. nadal od dnia 19 czerwca 2006 r.

Po raz pierwszy prawo do emerytury (górnicznej) przyznano wnioskodawcy decyzją z dnia 05 lipca 1996 r., od 01 lutego 1996 r. Decyzją z dnia 27 lutego 2006 r. organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury od dnia 01 lutego 2006 r. Kolejny wniosek o emeryturę R. W. złożył w dniu 28 lutego 2011 r. Uwzględniając ten wniosek organ rentowy decyzją z dnia 24 marca 2011 r. przyznał wnioskodawcy prawo do trzeciej emerytury od dnia 01 lutego 2011 r. Po osiągnięciu w dniu (...) przewidzianego w przepisie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wieku emerytalnego (65 lat) ubezpieczony kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r.; ostatnio wniosek o przyznanie emerytury złożył w dniu 28 lutego 2011 r. R. W. udokumentował łącznie ponad 48 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 11 września 2014 r. wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(n i e s p o r n e)

Sąd zważył co następuje:

Ustalony w sprawie stan faktyczny jest niesporny a jej istota sprowadza się tylko do rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności żądania obliczenia emerytury R. W. w trybie art. 55 ustawy emerytalnej na podstawie art. 26.

Wskazując na takie niesporne fakty jak to, że z dniem (...)r. ukończył 65 lat, oraz że po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wnioskodawca argumentował, że spełnia przesłanki określone art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przedstawionej przez ubezpieczonego argumentacji nie podzielił organ rentowy, wskazując iż ze względu na przyznanie decyzją z dnia 05 lipca 1996 r. prawa do emerytury, wypłacanej od 21 stycznia 1997 r., prawo do emerytury z zastosowaniem art. 55 ustawy emerytalnej R. W. nie przysługuje.

Przepis art. 55 ustawy emerytalnej stanowi, iż ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 (65 lat dla mężczyzn), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Na zasadzie art. 4 pkt 13 omawianej ustawy określenie ubezpieczony oznacza – osobę podlegającą ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym, określonym w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, a także osobę, która przed dniem wejścia w życie ustawy podlegała ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu, z wyłączeniem ubezpieczenia społecznego rolników. Niesporny fakt, iż w okresie od 19 czerwca 2006 r. R. W. jest nadal zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. w P. sprawia, iż na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998 r., poz. 887 ze zm.) w czasie istnienia tego stosunku pracy podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym i w związku z tym, posiadał status ubezpieczonego w rozumieniu art. 55 w związku z art. 4 pkt 13 ustawy emerytalnej. Status ten zachował także w czasie jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy i pobierania emerytury, albowiem z mocy art. 9 ust 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, będąc osobą o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 (pracownikiem) mającym ustalone prawo do emerytury, nadal podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Powyższe uzasadnia zatem wniosek, że

R. W. jest ubezpieczonym w rozumieniu omawianego przepisu art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Będąc ubezpieczonym, R. W. spełnia również warunki do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 27, bowiem na mocy prawomocnych decyzji, organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury. W świetle niespornych ustaleń faktycznych ubezpieczony kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 wieku emerytalnego (65 lat), jak również wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., bowiem ostatnio po osiągnięciu wieku emerytalnego 65 lat życia wnioski o świadczenie złożył dniu 18 kwietnia 2012 r.

W świetle zatem powyższych rozważań R. W. spełnia wszystkie określone przepisem art. 55 ustawy emerytalnej przesłanki warunkujące możliwość obliczenia emerytury na podstawie art. 26.

Podniesiony przez organ rentowy argument wskazujący na fakt wystąpienia przez R. W. z wnioskiem o emeryturę przed dniem 31 grudnia 2008 r., nie ma w świetle treści art. 55 ustawy żadnego wpływu na możliwość obliczenia jego emerytury na podstawie art. 26. W tym zakresie Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone we wskazanej przez wnioskodawcę uchwale Sądu Najwyższego z dnia 04 lipca 2013 r., II UZP 4/13 wraz z wyczerpującym uzasadnieniem. W świetle tego stanowiska pozbawione istotnego znaczenia jest to, czy ubezpieczony wystąpił o przyznanie emerytury wcześniej lub w niższym wieku emerytalnym.

Należy w tym miejscu odróżnić przepisy określające przesłanki warunkujące prawo do emerytur (zawarte w art. 27 – 50e) od przepisów określających sposób obliczania wysokości emerytur, o których mowa w art. 27 – 50e. Metody obliczania wysokości wymienionych emerytur określają zawarte w dziale II, rozdział 4 ustawy przepisy art. 51 – 56. Wysokość tych świadczeń ustala się zgodnie z art. 53, który wprost wskazuje, że emerytura w y n o s i sumę wskazanych w tym przepisie składników. Odstępstwo od określonego tym przepisem sposobu obliczenia emerytur wynika z art. 55, bowiem w odróżnieniu od art. 53, przepis ten in fine wskazuje bowiem na to, że emerytura może być obliczona na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Porównanie obu wymienionych przepisów wskazuje na to, że o ile pierwszy z nich ma charakter obligatoryjny w odniesieniu do obliczenia wszystkich określonych przepisami art. 27 – 50e emerytur, to przepis art. 55 ma charakter fakultatywny, po spełnieniu określonych nim przesłanek.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł co do istoty sprawy.